

FIGHT AS YOU TRAIN

Aan het einde van de vorige maand zijn voor de Goste keer de luchtladingen op de Ginkelse Heide herdacht. Veteranen die met een bolletje uit een Dakota springen, een kranslegging bij het monument met het bijbelse citaat uit Jesaja, een hoog terugblikgehalte. "Those who cannot learn from history are doomed to repeat it". Althans volgens filosoof George Santayana. Hij heeft, denk ik, gelijk. Misschien was de grootste geallieerde luchtlandingsoperatie aller tijden, met de kennis van leunstoelstrategen achteraf, eenvoudigweg gedoemd te mislukken toen zij op 17 september 1944 begon. Feiten zijn immers dat de Britten niet in staat waren alle troepen in één slag door de lucht te transporteren naar de dropping zone boven Ede en Renkum; dat het Duitse II. SS Panzerkorps, dat zich uit Normandië had teruggetrokken, 'toevallig' rondom Arnhem met twee pantserdivisies aan het hergroeperen en recupereren was; dat de herbevoorrading van de geallieerden in de voorste linies door de snelheid van de opmars een probleem vormde ...

Toen ik die zaterdag keek naar het spektakel op de hei, dacht ik terug aan de zojuist beëindigde oefeningen White Rock en Bison Prepare - de eerste en tevens laatste Field Training Exercise van de Medical Task Force van NRF4. Dat gegeven is niet echt hoopvol, wat mij betreft, maar de samenwerking en soms de integratie met Belgen en Duitsers waren er meestal niet minder om. Mede door het contact met mijn Belgische OPC-evenknie heb ik mijn bibliotheek kunnen uitbreiden met de boeken 'Aan de poorten van de Rwandese hel' van kolonel Luc Marchal en 'Kilo Two' van kapitein Johan Goyvaerts. Marchal en Goyvaerts, nooit eerder van gehoord. Toch hebben beide Belgen een stuk proza op papier gezet, waardoor het verleden bestudeerd kan worden opdat het zich niet zal herhalen ...

Het lezen van krijgshistorische publicaties, bijvoorbeeld die van Marchal en Goyvaerts, is op z'n zachtst gezegd nuttig en belangrijk. Naast inlezen in het verleden - opdat fout gelopen zaken in heden en toekomst minder gemakkelijk kunnen gedijen - moeten we ons meer conformeren aan de wandtegelspreuk 'A hard drill makes an easy battle'. Of in simpeler Engels: 'Train as you fight and fight as you train' (niet toevallig het motto van de Koninklijke Luchtmacht). In Jip-en-Janneke-taal: van een beetje zweet gaat niemand dood!

Over die drills, vechten en trainen: de Belgen oefenen al jaren in het straatarme en tropische Benin.

Levensecht! Kilometers van huis en haard, niet kunnen jammeren als je je puipent hebt vergeten, niet pijpzeiken over een dag slecht eten. Als je helemaal naar donker Afrika gaat om alleen maar te oefenen - dus de werkelijkheid na te bootsen - dan ben je goed bezig. In elk geval onderscheiden zich in Benin denklijk eerder de mannen van 'de gevulde koeken' dan op een oefenterreintje als het Stroesche Zand.....

Wij mogen dan graag grappen maken over onze zuiderburen, dom zijn die Belgen absoluut niet. Ze lijken een aftands verouderd voertuigpark te beheren, ze hebben stiekem wel een hoop uitzendervaring, onder andere in de voormalige Afrikaanse koloniën.

Het is hard nodig, die verandering van 'mindset', om maar weer eens een mooi Engels modewoord aan te halen. 'Mindset': een advies dat of mening die door vroegere gebeurtenissen is gevormd.

Die 'mindset' is dat wij - het Nederlandse volk dat haar regering verdient - vandaag de dag onze militairen nog naar plekken in de wereld stuurt waar zij relatief veilig zijn: Afghanistan na de klopjacht van Special Forces op Bin Laden en de zijnen, Irak na de Tweede Golfoorlog én gedислоceerd van Bagdad, Liberia zo mogelijk off-shore op de Hr.Ms. Rotterdam. In het kader van de NATO Response Force zou dat wel eens kunnen veranderen.

Is dat erg?

Nee, want als je de gemiddelde militair mag geloven staat sneuvelbereidheid hoog in het vaandel.

Is dat dus erg?

Ja, want de gemiddelde militair bestaat niet, en mocht die toch bestaan, dan liegt die dat het gedrukt staat. Je maakt mij niet wijs dat iemand wil sterven voor Afgaanse, Iraakse of Liberiaanse geboefte dat de combinatie kalasjnikov, sterke drank en kindsoldaat een warm hart toedraagt.

Kortom: iedereen die zegt een echte oorlog met bommen en granaten te willen meebeleven, is een leugenaar of nooit verder weg geweest dan z'n boomhut op het Stroesche Zand.

Wat wij moeten doen is eens wat vaker in de spiegel kijken: niet laten prevaleren dat het leger in de luwte dingen doet die voor zichzelf zo veilig mogelijk zijn, maar de weegschaal laten doorslaan naar het daadwerkelijk bevorderen van veiligheid en stabiliteit. Of, zoals minister Henk Kamp op 27 juni 2003 terecht in de Tweede Kamer opmerkte: "Het wordt geen Gran Canaria".

Marcel van Hemert

